

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!” (Evrei 13.8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - septembrie 2005

Strigare de trezire

A început numărătoarea inversă?

Dragi frați și surori în Hristos,

Dragi prieteni ai Misiunii,

Vă salut pe toți în Numele scump al DOMNULUI Isus Hristos. În legătură cu evenimentele actuale, am ales următoarea afirmație introductivă: „*Iată că v-am spus dinainte*” (Matei 24.25).

Cu siguranță, fiecare a observat evenimentele extraordinare care au avut loc în luna august 2005. Într-adevăr, noi trăim acum în mod vizibil împlinirea evenimentelor prezise pentru timpul sfârșitului. Profeția biblică ne informează despre evenimente prezente și viitoare. Ca nimeni să nu poată spune „Lucruri ca acestea s-au întâmplat tot timpul!”, tot mai multe incidente se vor întâmpla pe pământ, depășind în mărime tot ce a fost cunoscut până acum. La prima venire a lui Hristos, în Israel s-a împlinit tot ce a fost prezis pentru acea generație. Acum se împlinește în toată lumea ceea ce a fost prezis și anunțat pentru perioada timpului de sfârșit.

Lumea întreagă privește din ce în ce mai mult spre Israel, care atrage atenția în mijlocul procesului de pace din Orientul Mijlociu. Conform profeției biblice, evreii urmau să iasă dintre toate neamurile „la sfârșitul zilelor” și să fie adunați în țara părinților lor (Isa. 14.1, Ier. 31.1-10, Ezech. 36.24). Omul lui Dumnezeu, William Branham, a accentuat următoarele: „Dacă vreți să știți cât e ora, uitați-vă la ceas. Dacă vreți să știți ziua săptămânii, uitați-vă în calendar. Dacă vreți să știți cât de înaintat este timpul, priviți la Israel”. Pentru „poporul ales” și pentru „țara aleasă” există făgăduințe deosebite. Există, de asemenea, făgăduințe deosebite pentru „cei aleși ai Bisericii Noului Legământ”. Tot ceea ce se va întâmpla înainte ca Biserica Mireasă să fie luată la cina de nuntă în ceruri și tot ce va avea loc după aceea este deja scris. Apoi, găsim în Sfânta Scriptură proorocii care indică spre evenimentele timpului de sfârșit în general și, de asemenea, pe cele care arată în mod clar cel de-al patrulea imperiu mondial, imperiul roman (Dan. 2.36-45, Dan. 7.19-26, Apoc.13, Apoc. 17, ș.a.), care este întruchipat în Uniunea Europeană. Mai mult, citim despre puterile Nordului (Ez.38) și despre împărații de la Răsărit (Apoc.16.12), care nu se vor alătura Uniunii Europene (Apoc.17.17), spre deosebire de cele zece națiuni care au aderat recent. Există țări care nu se vor supune acestei Uniuni, pentru că au o sarcină de îndeplinit în executarea judecății finale a lui Dumnezeu.

Aproape zilnic auzim despre diverse lucruri care lovesc pământul și care ne tulbură profund. Vom trata pe scurt următoarele evenimente:

1. dezastrul naturale devastatoare
2. manevrele comune ale Rusiei și Chinei timp de 10 zile
3. vizita papei în Germania
4. evacuarea fâșiei Gaza

Întrebarea noastră este mereu aceeași: „Ce spune Scriptura despre un subiect biblic și ce spune ea despre evenimentele curente?”. Oamenii au mereu părerile lor, dar cel ce caută cu sinceritate adevărul nu va fi interesat de ele. Evenimentele timpului de sfârșit trebuie abordate în același fel ca subiectele biblice: avem nevoie de călăuzirea din Sfânta Scriptură. În ea găsim singurul răspuns corect. Revistele creștine bine intenționate nu ar trebui să ne intereseze, căci în ele sunt puse în circulație părerile oamenilor. Avem nevoie de Cuvântul proorociei, care prin descoperirea lui devine pentru noi o lumină strălucitoare în întuneric (2 Petru 1.19, ș.a.).

Îndeosebi în Matei 24, Marcu 13 și Luca 21, DOMNUL nostru a prezis lucrurile care vor întâmpla pe pământ înaintea revenirii Lui. El ne-a atras atenția spre semnele timpului de sfârșit, la care noi trebuie să luăm seama. Atunci, apostolii au întrebat: „*Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?*” Drept răspuns, Isus le-a zis: „*Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.*” (Matei 24.3-4). După ce a vorbit despre războaie, foamete și cutremure în Matei 24, în versetul 8 a spus: „*Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor ...*”, apoi în versetul 33: „*Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă ...*”. Aceleași cuvinte se găsesc în Marcu 13.29. Apoi avem avertismentul în legătură cu domeniul spiritual: „*Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. ...*” (Matei 24.11-13).

În Luca 21, începând de la versetul 25, găsim acest anunț: „*Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor*”. Apoi, DOMNUL nostru spune: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*” (vers.28). Acestea au început să se petreacă și lucruri mai rele vor veni. În Apocalipsa 15 și 16 sunt descrise ultimele judecăți apocaliptice. La început, scrie: „*Apoi am văzut în cer un alt semn minunat: șapte îngeri, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu ...*”. Citim despre începutul durerilor, care

continuă să crească în intensitate, apoi ni se spune și despre *sfârșitul* mâniei lui Dumnezeu în scurta perioadă de timp a necazului cel mare, înainte ca Hristos, DOMNUL nostru, să înceapă domnia Lui.

Cele patru evenimente speciale la care ne vom referi au cauzat o varietate de răspunsuri. Cei care au fost afectați în mod direct au căzut în nedumerire, temându-se de ce ar putea să urmeze, și au întrebat: „De ce permite Dumnezeu să se întâmple aceste lucruri? De ce ni s-a întâmplat *nouă*?” Cei care au fost cruțați, au continuat ca și până atunci. Dar cei care cred conform Scripturii, privesc aceste catastrofe naturale ca semne deosebite și recunosc prin aceasta că revenirea lui Hristos se apropie. Ei nu cad pradă disperării și nedumeririi, ci își ridică capetele și privesc în sus, căci răscumpărarea lor se apropie. Ei nu așteaptă cu teamă ca Coasta de Vest a SUA, de-a lungul faliei San Andreas să alunece în ocean datorită unui cutremur puternic. Acum este timpul să strigăm: „Mai aproape de Tine, Dumnezeule, mai aproape de Tine!”.

În decembrie 2004, lumea întreagă a fost martora impactului catastrofal pe care valurile tsunami l-au avut asupra sud-estului Asiei. Pe parcursul verii 2005, am fost martorii inundațiilor din Europa, Republica Cehă, Polonia, România, apoi Bavaria, Austria, Elveția și Franța. Inundațiile au fost atât de puternice, încât mulți oameni au murit, iar pagubele au fost estimate la milioane de euro. În alte părți ale continentului, au avut loc mari incendii de pădure care au distrus suprafețe întinse.

Apoi, lumea întreagă a auzit relatările venite din SUA, în special din New Orleans și din cele trei state care au fost cel mai puternic afectate de uraganul Katrina. A depășit în mărime tot ce am auzit până acum. O suprafață de mărimea Marii Britanii a fost pustiită de furtună și de inundații. Milioane de oameni au fost afectați direct, iar sute și-au pierdut viața. Președintele George W. Bush a declarat că America nu a mai fost lovită niciodată înainte atât de puternic de către forțele naturii. Un titlu de ziar spunea: „Acesta este pumnul lui Dumnezeu!”, altul: „Katrina este consecința mâniei lui Dumnezeu!”. Nu doar un semn cu degetul, nu un simplu gest cu mâna, ci o lovitură cu pumnul!

Acum trebuie să întrebăm cine a înțeles acea mare lecție. Ce e cu renumiții evangheliști de televiziune, cu politicienii americani, din care majoritatea nu doar că pretind a fi protestanți, ci pretind chiar a fi fundamentalisti care cred în Biblie? Între ei sunt metodiști, baptiști și chiar pentecostali. Cum pot ei să justifice acțiunile administrației Bush, în special războiul din Irak? Cum poate să spună aclamatul evanghelist de televiziune, Pat Robertson, la un mic dejun la Casa Albă: „Este mai ieftin să îi omori pe Fidel Castro și pe Roberto Chavez, decât să ai un alt război costisitor precum cel din Irak, unde peste 200 de miliarde de dolari au fost cheltuiți deja”? Violența nu poate fi combătută cu violență! Aceasta va duce la o groaznică răzbunare! Ceea ce fratele Branham a văzut într-o vedenie în 1933 va avea loc într-o zi. El a privit peste toată America și a văzut-o distrusă de un atac militar.

N-ar exclama Domnul cu durere: „O, America, America, tu mărturisești cu buzele tale că mai mult de 50% din cele 280 milioane de locuitori sunt creștini născuți din nou. De câte ori nu te-a chemat și nu te-a strâns Dumnezeu în cea mai mare trezire a tuturor timpurilor! De câte ori nu ți-a arătat El ce înseamnă mila, iertarea și împăcarea! Cât de des nu s-au descoperit public lucrările supranaturale ale lui Dumnezeu în slujba extraordinară a lui William Branham între anii 1946 – 1965, de la o coastă la cealaltă, în special în California și Louisiana!”? Nu s-ar uita DOMNUL astăzi la America și să spună: „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut!” (Matei 23.37) și să declare ca și atunci despre Capernaum, unde a trăit: „dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi...” (Matei 11.23). Ultima lovitură de la sfârșitul acestei epoci va fi împotriva Israelului, care este numit „micul Satan” de către lumea islamică, și împotriva SUA, pe care ei le numesc „marele Satan”.

Acum ne vom îndrepta spre al doilea punct. Conform profeției biblice, ultima mare bătălie este cunoscută ca Armagedon. Gog și Magog, Meșec și Tubal, națiunile Nordului, sunt menționate în mod deosebit. În Ezechiel 38, putem citi de câteva ori despre asta: „, din fundul miazănoaptei, cu toate oștile sale, popoare multe împreună cu tine!” Și chiar se specifică „în vremea de apoi, vei merge împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânși dintre mai multe popoare pe munții lui Israel care multă vreme fuseseră pustii, dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi toți liniștiți în locuințele lor. (vers.1-10). Proorocul trebuia să proorocească încă odată despre popoarele care locuiesc în cele mai nordice părți și care vor veni cu o armată puternică. Acea armată va include națiunile islamice: Persia – Iran, Etiopia, Libia etc. (vers.5). Accentul este pus din nou: „În zilele de apoi..” (vers.14-16).

Toți am luat cunoștință despre exercițiile militare comune conduse de Rusia și China timp de zece zile în august 2005, exerciții care au inclus forțele lor aeriene mixte, flota și trupele terestre. În ultima bătălie, împărații din Răsărit vor lupta alături de armatele care vin din Nord. Ursul rusesc și dragonul chinezesc se unesc, după cum spun titlurile, „pentru a combate eficient terorismul și pentru a asigura pacea mondială”. Desigur, ei nu ne-au spus și modul în care aceasta va fi realizată. Oricine se uită la o hartă a lumii, va afla că amplasamentul exercițiilor, orașul Vladivostok, care a fost menționat anume la știri, este situat într-adevăr în nordul cel mai îndepărtat când este privit din Israel, geografic vorbind, și este la doar câțiva kilometri de frontiera chineză. La finalul exercițiului, Rusia a anunțat că aceleași manevre vor fi executate în curând în cooperare cu India, ceea ce s-a și întâmplat în luna octombrie. Ceva este în derulare în acea regiune. Oricine citește Apocalipsa 16, de la versetul 12, înțelege că pentru împărații din Răsărit – acolo unde răsare soarele – trebuie să fie pregătită calea prin râul Eufurat. În Apocalipsa 9.13-

21 citim despre cei patru îngeri ai judecății legați la râul Eufrat în Irak. Ei vor fi eliberați în timpul necazului și apoi va fi omorâtă a treia parte din omenire.

Acum trebuie să ne adresăm tuturor fraților și surorilor credincioși biblic și să punem următoarea întrebare: dacă acele lucruri care se vor petrece după revenirea lui Isus Hristos sunt evident în pregătire, atunci cât de aproape trebuie să fie răpirea? Într-adevăr, noi trebuie să ținem seama de avertismentul DOMNULUI nostru, trebuie să punem la inimă și să fim mișcați de ceea ce El a spus: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie ...*”, căci „*Tată că v-am spus dinainte*”

Acum ajungem la cel de-al treilea punct: vizita papei în Germania a fost mai mult decât un eveniment media. Devine vizibil pentru toată lumea că un om este făcut punctul central în locul lui Hristos și că este sărbătorit. O revistă americană a pus următoarea întrebare: „Cine este cel mai important om de pe pământ? Președintele SUA, papa, sau Bill Gates?” Proverbul zice: „Nu există întrebări prostești, numai răspunsuri prostești”. De data asta nu se aplică. George W. Bush a devenit cel mai disprețuit președinte american dintre toți. Bill Gates, care a revoluționat lumea calculatoarelor, este cel mai bogat om de pe pământ, dar nu are nici o influență politică sau religioasă. Papa, totuși, este fără îndoială cel mai influent om de pe pământ, de care țin seama și la care privesc toate personalitățile religioase și politice de pe pământ. Astfel, papalitatea controlează guvernul mondial prin intermediul globalizării și al procesului de unificare mondială.

Diferite subiecte au fost discutate când capul Bisericii Romano-catolice a vizitat țara natală. Unul din ele era rana deschisă care există din timpul Reformei, separând bisericile protestante și catolice. În Apocalipsa 13 citim despre această rană, și anume despre rana cauzată de o sabie – Cuvântul lui Dumnezeu este o sabie spirituală – care a fost vindecată. Aceasta are loc acum într-un mod vizibil. Ceea ce s-a întâmplat la Köln, în 19 august, pe râul Rin, i-a uluit pe credincioșii biblici. Acolo, 300 000 de tineri, adunați din toată lumea, au strigat împreună cu o singură voce: „Sfinte Părinte, nu te vom lăsa să pleci până nu ne vei binecuvânta!”. Ne amintim despre avertismentul foarte insistent pe care DOMNUL nostru l-a dat: „*Tată*” să nu numiți pe nimeni pe pământ, pentru că *Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri.*” (Matei 23.9). Iacov a fost acela care l-a întâlnit personal pe DOMNUL Dumnezeu, s-a luptat cu El și a strigat din toată inima: „*Nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta!*” (Geneza 32.22-32). La Ziua Mondială a Tineretului, o întâlnire a tinerilor catolici din toată lumea, obiectivul nu a fost acela de a-L trăi pe Dumnezeu prin Hristos într-un mod biblic, ci mai degrabă de a avea o experiență religioasă cu papa. Vizita papei Benedict al XVI-lea la sinagoga evreiască din Köln din 20 august, a contribuit la îmbunătățirea relației dintre Biserica catolică și Iudaism, care este foarte, foarte încordată datorită evenimentelor din trecut.

Conform Scripturii, numai Dumnezeu ne poate binecuvânta. Totuși, toate aceste lucruri sunt în acord cu dezvoltările timpului de sfârșit: marea lepădare de credință și dependența totală de un om, care pretinde a fi locțiitorul lui Hristos pe pământ, devin din ce în ce mai evidente. Casa în care s-a născut papa a devenit deja un loc de cult. Satele devin locuri de pelerinaj. Papa polonez Ioan Paul al II-lea, mort de curând, este deja invocat ca sfânt la locul nașterii sale, Wadowice, și în toată Polonia. Oamenii nu știu că astfel de „rugăciuni” nu sunt adresate lui Dumnezeu, ci morților. Ei nu-și dau seama că acesta este un cult religios și nu e în nici un fel o închinare adusă lui Dumnezeu, așa cum se mărturisește în Scripturi. DOMNUL nostru a spus: „*Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr ...*” (Ioan 4.24).

Este absolut de neînchipuit ca cineva din Israel să-l fi chemat pe Avraam sau pe Moise sau pe vreunul din proroci, după ce au murit. Este la fel de neconceput ca cineva din zilele apostolilor să-i fi chemat pe Petru, Iacov sau Ioan după moartea lor. Acesta este un cult păgân făcut de oameni care nu poate avea niciodată loc în Israel sau în Biserica Nouului Testament. Este într-adevăr o inducere în eroare religioasă căreia i-au căzut pradă mulți oameni din diferite religii. În această chestiune, nici una din bine-formulatele afirmații îmbrăcate „creștinește” nu îi poate înșela pe cei care îl cunosc pe Dumnezeul lor și Scripturile. Dumnezeu veșnic, singurul care are nemurirea, nu își va împărți slava cu nici un muritor! Mărturisirea apostolilor este aceasta: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ...*” (Ef.1.3). Nu există nici un fel de: „Plecăciune ție, Maria!” etc.

Dumnezeu a venit la noi numai în Isus Hristos, Singurul Său Fiu Născut, care a murit în locul nostru. Numai EL este Calea, Adevărul și Viața veșnică, și nimeni de pe pământ nu vine la Tatăl Ceresc decât prin singurul Lui Fiu născut, prin care El s-a descoperit personal. „*în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor ...*” (Col.1.14). Adevărata mărturie a Sfintei Scripturi trebuie să fie făcută de cunoscut lumii prin Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos, DOMNUL nostru. Cu adevărat există numai un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor (1Tim.2.5). Există numai un Mijlocitor la Tatăl (1Ioan 2.1) și numai un singur Răscumpărător. Oricât ar suna de aspru, orice alt lucru nu este decât o tradiție religioasă prin care oamenii nu ajung niciodată la o părtășie personală cu Dumnezeu.

Oricine nu trăiește personal harul lui Dumnezeu, iertarea păcatelor, neprihănirea și nașterea din nou, nu are o relație personală cu Dumnezeu. Atunci aceasta este doar o relație fățarnică cu biserica, dependentă de oameni și de pretențiile lor religioase. Singurul mesaj adevărat, divin, nu este un mesaj al unei biserici, nu este un mesaj al demnitarilor, ci Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos, DOMNUL nostru, care trebuie să fie predicată acum ca o mărturie tuturor neamurilor, înainte ca sfârșitul să vină. Aceasta a fost, de asemenea, prezisă de DOMNUL nostru (Matei 24.14, Apoc. 14.6, ș.a.).

Acum mergem la punctul 4. Evacuarea coloniștilor evrei din Fâșia Gaza a fost foarte dureroasă pentru ei. Nu le-a ajutat la nimic rabinilor să îmbrățișeze Tora și să își apere sinagogile. Cele 21 de așezări au fost evacuate prin forță militară. Conform Scripturii, Fâșia Gaza nu a devenit niciodată o parte a Țării Făgăduite, deoarece nu a fost ocupată de israeliți în zilele lui Iosua. Fâșia Gaza va fi distrusă printr-o acțiune militară și va fi, după aceea, o parte din seminția lui Iuda. „Căci Gaza va fi părăsită, Ascalonul va fi pustiit, poporul din Asdod va fi izgonit ziua în amiaza mare, și Ecronul va fi smuls din rădăcini. Vai de locuitorii de pe malurile mării, vai de neamul Cherețiților! Așa a vorbit Domnul împotriva ta, Canaane, țara Filistenilor: "Te voi nimici și nu vei mai avea locuitori! Malurile mării vor ajunge islazuri de pășunat, locuințe pentru păstori, și târle de oi. Malurile acestea vor fi pentru rămășițele casei lui Iuda..." (Țef.2.4-7).

Înainte de împlinirea acestei proorocii și de distrugerea Fâșiei Gaza, a trebuit să aibă loc evacuarea evreilor, astfel ca ei să nu fie distruși în judecata prevestită. Numai după aceea Israel va trăi în granițele pe care Dumnezeu le-a hotărât și numai atunci va intra în vigoare rânduiala lui Dumnezeu. Acum este timpul ca toți cei ce aparțin Bisericii Dumnezeului cel viu să fie așezați înapoi în rânduiala divină a mântuirii și să părăsească orice teren nebiblic.

În timpul lui Iosua, DOMNUL Dumnezeu a împlinit făgăduința pe care o dăduse lui Avraam: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise ” (Iosua 1.3). Luarea în stăpânire a Țării Făgăduite a fost o mare biruință, o procesiune triumfătoare a Israelului. Cuvântul Legământului era în Chivotul Legământului, purtat de preoți. Sunetul trâmbiței a fost auzit, Iordanul s-a despecat, zidurile Ierihonului au căzut. Soarele și luna au rămas pe loc o zi întreagă, până când biruința lui Dumnezeu s-a descoperit. Din păcate, acesta este și momentul în care a început dezamăgirea, pentru că în vremea lui Iosua Fâșia Gaza nu a fost cucerită în totalitate. Acea bucată de pământ a rămas la dușmanii lui Israel și a fost o nenorocită piatră de poticnire pentru Israel până în ziua de astăzi. Samson a fost primul care a trăit înșelătoria filistenilor din Gaza (Judecători 13-16).

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt ceva foarte prețios, dar trebuie să fie revendicate curajos prin credință. Aceasta se aplică și credincioșilor Noului Testament. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin” în Hristos, dar așa cum este scris: „...prin noi” (2 Cor. 1.20). Credincioșii trebuie să revendice fiecare făgăduință și să învingă dușmanul pe loc. Ceea ce nu revendicăm pentru noi, prin credință, rămâne al dușmanului și, de pe terenul pe care noi nu l-am cucerit, dușmanul ne va ataca. Credința este biruința noastră și trebuie să se manifeste în temeiul lucrurilor pe care Dumnezeu ni le-a făgăduit.

În Iosua 13, citim: „țara care-ți mai rămâne de supus este foarte mare. Iată țara care mai rămâne: toate ținuturile Filistenilor ”. Apoi sunt menționate Gaza, Asdod și Ascalon, până la Apec, în nord. Țara istorică a filistenilor este fâșia Gaza de astăzi, în lungime de 43 de kilometri. Ea a fost menționată deja în legătură cu Avraam, care a trăit pentru o vreme în Gherar (Geneza 20). Și Isaac a trăit acolo, și amândoi s-au întâlnit cu împăratul filistenilor, Abimelec (Geneza 26).

În Judecători 2 găsim cea mai importantă lecție despre împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Când sunt revendicate prin credință, dușmanii sunt cucerți. Dacă rămân neîmplinite, dușmanii rămân și ne fac viața grea. Aceasta este o lecție mare și pentru credincioșii Bisericii Noului Testament. Este de mare însemnătate faptul următor: numai ceea ce revendicăm, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca proprietate a noastră, bazați pe făgăduințele din domeniul spiritual și din cel natural, Dumnezeu ne va da într-adevăr. **Tot ceea ce nu se supune influenței divine, va fi ispita noastră.** Căci AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim, și a zis: "Eu v-am scos din Egipt, și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da. Am zis: "Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi; și voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele." Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta? Am zis atunci: "Nu-i voi izgoni dinaintea voastră, ci vă vor sta în coaste, și dumnezeii lor vă vor fi o cursă" (vers. 1-5). Dumnezeu rămâne credincios, El nu poate rupe Legământul Său, El nu poate să-și retragă nici o făgăduință. De aceea este scris: „Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, nici una n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit ” (Iosua 21.45). Așa este cu Biserica Noului Testament. Dumnezeu a făcut un nou legământ prin Sângele Mielului. Dumnezeu nu va rupe legământul Său în veci; toate făgăduințele sunt „Da” și „Amin”. Ele trebuie revendicate prin credință, fără compromis, și să devină o realitate cu noi. Dumnezeu nu a vrut ca Israelul să se amestece cu locuitorii țării și nu a vrut ca ei să folosească altarele acestora pentru jertfe. Dumnezeu a vrut ca poporul Lui să fie în țara Lui, pe pământul făgăduit să-L slujească numai pe El. Țara neocupată de copiii lui Israel și făgăduințele pe care nu le revendicăm pentru noi și nu le trăim, vor fi o capcană fatală pentru noi.

Aceasta s-a întâmplat datorită faptului că ei s-au închinat dumnezeilor acelor neamuri: „Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel, și a zis: "Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu pe care-l poruncisem părinților lor, și fiindcă n-au ascultat de glasul Meu, nu voi mai izgoni dinaintea lor niciunul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit. Astfel, prin ele, voi pune pe Israel la încercare, ca să știu dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului, cum au căutat părinții lor..." (Jud. 2.20-23). Lecția pe care o învățăm de aici este că Dumnezeu poate fi cu noi numai dacă credem făgăduințele Lui, le revendicăm prin credință și le trăim personal. Înainte de înălțarea Lui la cer, DOMNUL a dat făgăduința fundamentală Bisericii Sale și pentru slujba din interiorul ei: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus ” (Luca 24.49). „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo

făgăduința Tatălui "pe care", le-a zis El, "ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt." (Fapte 1.4-5).

Ca Biserica a Dumnezeului viu, avem o făgăduință principală pentru timpul nostru în perspectiva întoarcerii lui Hristos (Ioan 14). În legătură cu această făgăduință, ni se spune că Ilie va trebui să vină întâi ca să întoarcă inimile copiilor lui Dumnezeu înapoi la credința și învățăturile apostolilor de la început. Aceasta urma să se întâmple înainte să vină Ziua DOMNULUI, cea mare și înfricoșătoare (Mal. 4.5-6). Această făgăduință este atât de importantă încât DOMNUL nostru s-a referit la ea în Matei 17.11 și în Marcu 9.12. După ce slujba lui Ioan Botezătorul s-a încheiat, El a spus: *„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile”*. Nu permitem nimănui să ne ia această făgăduință sau să o pună la îndoială. Noi știm că Ioan Botezătorul a avut slujba lui deosebită acum 2000 de ani și că a venit în duhul și puterea lui Ilie. El a fost împlinirea lui Isaia 40.3 și Maleahi 3.1. Acum, la sfârșitul timpului de har, înainte de Ziua DOMNULUI, înainte ca judecățile să lovească și ca lumea să ardă în flăcări, Dumnezeu a trimis cu adevărat un proroc, așa cum a făgăduit. Toți cei ce aparțin lui Dumnezeu vor pretinde și vor crede această făgăduință și, prin credință, vor avea parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent. Când cineva nu acceptă prin credință o făgăduință pe care a dat-o Dumnezeu, chiar dacă pretinde a fi credincios, se va găsi pe sine luptându-se cu atacurile dușmanului până la sfârșit. Cuvântul lui Dumnezeu și făgăduințele lui Dumnezeu nu trebuie interpretate, ci trebuie revendicate prin credință și trăite în realitate.

Acum, haideți să fim cinstiți! Ce e cu multele grupuri din cadrul mesajului timpului de sfârșit care mărturisesc cu buzele că ei cred făgăduința din Maleahi 4, vorbesc despre răpire, dar nu trăiesc de fapt împlinirea acelei făgăduințe ei înșiși?

Ce e cu chemarea afară, cu despărțirea, cu pregătirea Bisericii Mireasă? Nu trebuie ca mesajul reaşezării să precedă împlinirea de fapt a acesteia?

Cum rămâne cu trăirea personală a făgăduințelor care ne-au fost făcute?

Ce e cu intrarea în posesia tuturor lucrurilor pe care Biserica le-a avut la început și care au fost pierdute după aceea?

Cum rămâne cu umblarea cu Dumnezeu în acord total cu Cuvântul Său?

Ce e cu dragostea desăvârșită fără de care nimeni nu va intra în slavă?

De cât timp va fi nevoie până vom ajunge la aceeași stare în care Biserica originară era chiar la început?

Cât timp va aștepta poporul lui Dumnezeu restituirea totală, așa cum ne-a fost promisă și cum s-a predicat prin mesajul timpului de sfârșit?

Nu ar trebui ca noi, acum, văzând toate aceste evenimente desfășurându-se, să fim forțați să recunoaștem că Biserica întâilor născuți, cei cu adevărat aleși, trebuie să devină o inimă și un suflet, așa cum a fost la început?

N-ar trebui ca noi toți să trăim Fapte 2 – adică să primim plinătatea Duhului Sfânt – puterea lui Dumnezeu – viața lui Dumnezeu, după care toate celelalte făgăduințe pe care Dumnezeu le-a făcut vor trebui să urmeze. Căci AȘA VORBEȘTE DOMNUL: *„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”* (Zah.4.6). De asemenea, foarte importantă este făgăduința din Fapte 3, că Isus Hristos rămâne în cer până la vremea aşezării din nou tuturor lucrurilor, așa cum a făgăduit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime (vers.21).

În încheiere, o foarte importantă afirmație pe care a făcut-o fratele Branham: *„Priviți la făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat acestui trup. Acum, Trupul Lui trebuie să facă la fel, pentru că trupul este – Capul și trupul sunt împreună. Este corect? Dacă Hristos este Capul – și El a fost Cuvântul – Trupul Lui trebuie să fie același lucru precum a fost Capul (E corect?), o Biserica a Cuvântului, născută din Cuvânt, o naștere virgină din Cuvânt, nu dintr-o denominație; o naștere virgină din Cuvânt.”* Fratele Branham a auzit vocea: *„Iată ce a spus Duhul: „Ia tocul și scrie”* Va trebui să las deoparte unele lucruri, dar pe altele trebuie să vi le spun. În regulă, iată ce vreau să vă spun: prin legea reproducerii, fiecare sămânță se reproduce după soiul ei (Gen.1:11) În aceste zile de pe urmă, adevărata biserică mireasă ajunge la piatra de încheiere, va fi o super-biserică, o supe-rasă. În timp ce se apropie de El, ei vor fi atât de asemănători cu El până vor fi după chipul Lui, ca să fie uniți cu El. Ei vor fi una. Ei vor fi înșăși manifestarea Cuvântului Dumnezeului celui viu”. DOMNUL a făgăduit și acest lucru. Vă rog, credeți-o și pretindeți-o prin credință.

Trebuie să înțelegem acum că toată Scriptura, cu fiecare făgăduință și cu fiecare precizare, se împlinește. Noi nu trăim doar în timpul sfârșitului, ci de fapt ne apropiem de sfârșitul timpului de har. Întoarcerea lui Isus Hristos este foarte aproape. DOMNUL ne mai spune încă odată tuturor: *„Iată că v-am spus dinainte”*. Și El afirmă din nou: *„Când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, să vă ridicați capetele, căci răscumpărarea voastră se apropie”*. El spune: *„Iată, Eu vin curând!”*. Numai cei ce sunt gata vor intra acolo și ei sunt aceia care cred toate făgăduințele și au parte de împlinirea lor. Ei sunt aceia care sunt pecetluiți cu Duhul făgăduit (Ef.1.1-14).

Din însărcinarea Lui,
fratele Frank